

- H 29. Hiszem, te vagy az én örökségem, / Teljes erőmmel azért azon
lészek, / Hogy a te ígédet megőrizzem.
A te színed előtt szívből könyörgök: / Kegyelmezz meg, Úr Is-
ten, énnekem, / Mert ígéreted megvigasztal engem!
30. Jól meggondolom az én utamat, / Hogy a jó útról el ne tévelyed-
jem; / Arra vezérlem minden gondomat,
Bizonyágidra lábamat térítem. / Igen sietek, nem kések semmit,
/ Hogy megtarthassam szent parancsolatid.
31. Megfosztottak az istentelenek, / Elpusztítának, de mindazonál-
tal / Törvényid tőlem nem felejtetnek.
Éjfélkor is fölkelek vigassággal, / És tégedet dicsérlek és áldlak /
Ítéletéért szent igazságodnak.
32. Az oly népekhez adom magamat, / Kik téged félnek, és tereád
néznek, / És megtartják parancsolatidat.
Bőségével te kegyelmességednek / Teljes e világ, azért, én Uram,
/ Szent törvényedre tőled taníttassam!
- I 33. Íme, szegény szolgáladdal jót tettél, / Szent ígéreted szerint meg-
segítél, / Min most is örvendek tiszta szívből.
Taníts, és áldj engem jó értelemmel! / Engedd meg nékem ismer-
etedet, / Mert igaznak ismerem törvényedet.
34. Mielőtt büntetésed szenvedtem, / Az igaz utat elvétettem vala, /
Most életem igédhez rendelem,
Szorgalmatossággal tekintek arra. / Uram, kegyelmes és irgal-
mas vagy, / Azért szerzésedre engemet oktass.
35. Ellenim rólam hamisan szólnak. / De én megtartom te szent
törvényedet, / Megőrizem parancsolatidat.
Gonosz a szívük és megkeményedett, / Én pedig a te szent tör-
vényedben / Gyönyörködöm mind egész életemben.
36. Jómra lett nékem, hogy megalázál, / Hogy megtanuljam a te
törvényedet, / Min igyekezem nagy óhajtással.
Aranyt, ezüstöt és egyéb effélét, / Mit az emberek nagyra be-
csülnek, / Törvényedhez képest tartok semminek.